

אלון ריוץ / לניוירוק וחזרה / להידוק התגורה. משולש ניצחי עליון / רבין פרס את אלון / מהדקים את ההגור / מוספים עוד חזר. / אוי לה לאותה פיגורה / בתום הידוק התגורה. **שמואל איזרון**, תל-אביב

פירושה של תנועה

נתבקשתי עליידי מרשי, רחמים בוני, לפנות אליכם כדילקמן: העולם הזה (1992) פירסם תצלום וקטע שבו ייחסתם למרשי דברים ופירושים ש" לא אמרם ואף לא יכול היה לאמרם. לתצלום באותו גיליון נתתם פירוש ה" נוגד את אותו מעמד. כל זאת כדי לסלף עובדות ולהציגן באופן הרצוי לכם. מס" תבר.

בזמן שקדם לראיון (אליו לא הייתם קרואים) הופעתם (כתב וצלם שלכם) ב" חצרו של מרשי, ההחלטה לדובבו בק" שר למכירת מיגרשו שעליו (על המיגרש) הצביע מרשי, ואילו אתם נתתם לתנועה זו פירוש של "מאשים".

מרשי לא אמר הדברים שייחסו לו ב" עיתונכם, וטוען כי הדברים יצאו דווקא מפי כתבכם ועוררו (הצלם), ושלדברים אלה ביקשתם אישור מפיו, כאילו הינו ב"רסמכא. סילוף הדברים והתנועה, כפי שפורסמו

לחזור אל הצינונות!
לאור ההחלטות באו"ם, והאקלים הבינאי לאומי העיין, הגיעה העת שנלבן בינינו לבין עצמנו את מהות הצינונות. הצינונות היוותה בזמנו מקור גאוה והודות ליהודים דים באשר הם. גדולתה היא בחזון ובמעש. האם שאלנו פעם את עצמנו כיצד הוכי נסה הצינונות למרכאות? הנה כייכל, ככל הנראה כל אחד מסכים על מערכת הבעיות שאינן כשורה במדינתנו. יתירה מזאת, כל אחד חותם בשתי ידיו ומוכן שיתקנו - אולם לא על חשבוננו, ולא על גבו. ובכן, מהיכן להתחיל? נותר המלל, באין מעש. כך חזרה הצינונות למרכאות.

אגב, ציונות משמעה לגבי, כל בן לאום אחר בעולם שהוא פטריוט, מקור-גאוה לכל אדם באשר הוא. הגיעה העת שלא נחבייש במושג ציוני. טוב נעשה אם נחזיר לו את משמעותו הפנימית ובידוקו שהועם, לאור נתיבי דור המייסדים ותכניה-העתידי של שנות האלפיים.

ברוך ארון, רמת-גן

לאן הלך המזכ"ל?

לקטע במדור "אנשים" (העולם הזה 1993), בעניין המזכ"ל ליישוב הסיכסוך באל-על הנני להעיר: אין אמת בידעה שמזכ"ל ההסתדרות, הפסיק את הדין בעיצומו כיוון שעליו למחר לפגישה שיש לה עדיפות עליונה.

לאחר ארבע שעות של דיונים עם הצד-דים, ביקשו הצדדים (הנהלת אל-על וועד עובדי בתי-המלאכה) פסק-דון להתייעצו-יות פנימית בנפרד. מאחר שמזכ"ל ההס"דרות התחייב מראש להופיע באותו מר-עד בערב שאלות-ותשובות עם פועלים, שהוקלט לשידור-ברדיו, במסגרת תוכניתו של יעקב אגמון, נוצל פסק-הדון של ה" התייעצויות, ל"קפיצה" למועדון-התיאטרון להקלטת התוכנית שנקבעה, כאמור, זמן רב לפני-כן.

אישי לא הסתיר שהמזכ"ל יצא להקל"טת תוכנית. ההיפך הוא הנכון: הח"מ,

שמואל איזרון
קפיצה למועדון

כדובר ההסתדרות, מסר לעיתונאים שהיו במקום וציפו לתוצאות הדיון, שיוצאים להקלטת תוכנית רדיו במועדון-התיאטרון, ועומדים לחזור להמשך הדין תוך שעה. לאחר הקלטת התוכנית הנ"ל חזר המזכ"ל לניהול הישיבה עם הצדדים - ישי-בה שנמשכה עד השעה שלוש לפנות-בוקר, ואשר בסיומה הושג ההסדר להח"רת העבודה באל-על לתיקנה, שפרטיו המלאים פורסמו ברבים.

שמואל איזרון, דובר ההסתדרות, ת"א

מהדקים את החגור

מתיחות שוררת לאחרונה בין אישי הצמרת בממשלה. כך נוצר מצב מביך - מתיחות מצד אחד, והידוק-החגורה מצד שני. להלן שיר שחיברתי בנדון:

רבין את רבינובויץ בע"מ / מייציגם את רוב העם. / הראשון ראש-ממשלה - השני - אוצר שלה. השרים שיא של איכות / וזחלים עם הפיחות, / מהדקים את החגור / זה הולך לפי התור. רבין מהדק את פרס / שמא יגדל לו כרס. / כי אבוי לביטחון / אם הקו אינו נכון. כך דואג מיישר-החוזק / שיגאל

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, מלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מברקי: "עולמפרס". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב ב"ר אביגדור. הפצה: "גד" בע"מ" גזופות: "צ'ינקורפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

שם מסיבה על טהרת הוויסקי. אך באחד הימים השישיים האלה היה מי שדאג ל" הזמין כמה אורחות צעירות", נכתב אז. "היו אלה חיילות חיב"ה המשתרות ב" חיפה. נראה כי מראה החיילות-השוטרות הצעירות עורר כמה מן הגברים. הם השתכרו והללו להיטפל לבנות, שברחו מהמקום ונעקו-תאימים".

לא היינו מביאים סיפור זה בתוך כתבה פוליטית, לולא שימש המיקרה שוט מאיים בדיחה של כמה עסקנים נגד עסקנים אחרים, המשתתפים במסיבות של ויניוק. ה" עסקנה של חיפה סערה כולה בעיקבות סיפור זה, והיה ברור כי כל אחד מה" מועמדים לראשות-העירייה, מאותם ה" משתתפים במסיבות של ויניוק, חשוף ל" סכנה כי מתנגדיו "יפוצצו" לו את ה" פרשה ברגע המתאים.

בעיקבות הכתבה הפסיק ויניוק את ה" מסיבות. "אני לא בא לשם יותר", סיפר אחד מאילייהון של חיפה, שהיה אורח קבוע במסיבות אלה. "אישתי מצווה עלי להיות כל יום ישישי בצהריים בבית".

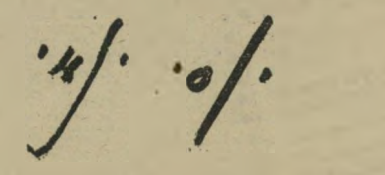
"אנחנו נמתין כמה חודשים, ואז נחדש את מועדון-היוסר-השישי שלנו, בבית של אחד מתעשייני חיפה על הכרמל", הבטיח אחר-כך עסקן של מיפלטת העבודה, השר תף אף הוא לחבורה.

אולם הגדיל לעשות ח"כ משה ורטמן, הלונטש עיניים על תפקיד ראש-העיר יותר מכל מועמד אחר. הוא, יחד עם ח"כ אחר של מיפלטת-העבודה, שגם הוא מועד מד פוטנציאלי לתפקיד, ח"כ משה של, החלו חוקרים במשותף מי הדליף לי את את החומר. בעיקבות החקירה המשותפת הגיע כל אחד מהשניים לידי המסקנה כי השני מסר את החומר. הכנסת כולה שמעה את ההאשמות ההדדיות שנאמרו במיניון הכנסת, בקול רם ביותר, כאשר ורטמן מא" שים את שחל ושחל מאשים את ורטמן בהדלפה.

אילו היו טורחים השניים שאלו אותי, הייתי מסביר להם כי החומר בא אחר שיחות עם עשרות אישים חיפאיים תוך ליקוט פרורי מידע, עד שהושלמה התמונה כולה.

ההשפעה הגדולה ביותר הייתה דו"קא על מוכיר מועצת פועלי חיפה, אליעזר (הסטודנט) מולק, שאף הוא מועמד ל" תפקיד ראש העיר. מולק, שנסע לטיול לימוד-אנגלית באנגליה, קיבל את גיליון העולם הזה לשם. לפתע הודיע מולק כי הוא סיים בהצלחה את לימודי האנגלית שלו, וכי הוא מקדים את שובו לארץ בחודש.

רק כשהגיע מולק לחיפה הוא סיפר את האמת לידידיו: "לפי העולם הזה הבנתי כי מערכת-הבחירות מאחרי הקלעים הגיעה בחיפה לשלב בו לא יכולתי להרשות ל" עצמי להישאר בחוצלארץ".

מעטתה יעמוד מדור זה לרשות כל חברי-המערכת, שימפרו בו פריטים על עבודתם ותוצאותיה.

קיא קי

אין כימעט כתבה פוליטית המופיעה בעולם הזה אשר אינה מעוררת שיחות, לחששים ודיונים, לפחות אצל האישים המוזכרים באותה כתבה והמקורבים להם. אולם מה שקרה אחרי הכתבה חי יישוב על כיסא זה (העולם הזה 1990), כתבה אשר דנה במאבק על ירושתו של יוסף אלמוגי כראש עיריית חיפה, היה קירקס פוליטי ממש.

שבוע אחרי שהופיעה הכתבה התכנסה מוזכרות מיפלטת-העבודה בחיפה, לדין שבועי. על סדר-היום של הישיבה לא הופיעה הכתבה בעולם הזה, אולם היא הוקדשה כולה למה שנכתב באותו גיליון. חלק מהמשתתפים דרש כבר בפתיחת ה" ישיבה להקדיש אותה לדין בכתבה. יוסף אלמוגי התנגד באומרו: "אנחנו לא דנים אף פעם כמה שכתוב בעיתון הזה!" אך חבריו לישיבה התחכמו לו: "בסדר, לא נדון בעולם הזה, נתייחס רק למה שהיה כתוב בו". לכך לא יכול היה אלמוגי לסרב, ובמשך הדין הוא אישר כי כל מה שכתוב בכתבה הוא אמת לאמיתה. "אני עוד מעט עוזב אתכם, וזה לא מעניין אותי יותר", אמר אלמוגי לחברי המוזכרות הנדהמים, "אבל אם לא תמצאו את המלצייכם, יהיו לכם עוד הרבה צרות מהעולם הזה".

הראשון שהגיב על הכתבה היה חבר מועצת העירייה, ומי שראה עצמו מועמד לתפקיד ראש-העיר, הפרופסור שבח וייס.

באותה כתבה סופר בהרחבה על איומים שמוכיר מחור-חיפה של מיפלטת-העבודה, אורי אגמי, איים על וייס, אם זה יציג את מועמדותו למישרת ראש-העיר. אגמי איים או כי יפתח "פנדורה", ויגלה דברים אישיים על וייס. כתגובה על כך שלח וייס מיכתב חריף ביותר לאגמי, בו אגמי כפעולת-נגד מאתו סוג.

בעיקבות הכתבה הודיע וייס כי הוא פורש מהמירוץ על תפקיד ראש-העירייה. "אין אני רוצה להיות שותף להתבוססות ברפס, אשר עכשיו - אחרי הכתבה ב" העולם הזה - אני מבין שהמירוץ לתפקיד ייחייב אותי. יש לי מיישרה באוניברסיטה, ואני רוצה להקדיש את כל זמני לחיים האקדמיים", הודיע שבח וייס.

אולם הוא הגדיל לעשות. הוא פנה לאורי אגמי, התנצל בפניו על המיכתב ואף ביקש מאגמי לקרוע אותו ולשכוח בכלל שהוא ניכתב אי-פעם. את וייס גם האשימו כי הוא הדליף את החומר להעולם הזה. "ראינו אותך יושב בקפה כחל עם יוסי ינאי", קראו לעברו ביישיבת המוזכרות. וייס הודת כי שחה איתי קפה, אולם קבע כי הוא מכיר אותי שנים רבות, ואין הפעם הראשונה שהוא שותה איתי קפה. "בנושא חיפה לא דיברנו, ואני לא יודע מניין היה לינאי החומר".

גידוי נוסף בכתבה געע לעשרות אישים בחיפה, מהם חברי-כנסת, עסקני-ציבור, קציני-מיסטה בדרגות גבוהות ופקידים בכירים. בכתבה התגלה כי מדי יום ישישי אחרי-צהריים מתכנסים אישים רבים ב" חנותו הגדולה של יעקב ויניוק, ועורכים

רחמים בוני
הצבעה על מיגרש

בעיתונכם, מהווים הוצאת שם רע למרשי שהיגו, כרוב האורחים ברחובות, אודה ומכבד את ראש-עירו ואינו שותף בכל צורה שהיא לדיברי הלעז והרכילות שהתי פרסמו בעיתונכם.

צפורה שרעבי, עו"ד, רחובות

לא להרגיע את הפוסה

אל לנו להרגיע את הסופה שפרצה בי עיקבות מישפט-פרץ. עלינו להמשיך להכות בכרזל בעודו חם. מיקרה-אשדוד טפה על פניה של המציאות הכואבת של החברה הישראלית. אשדוד, שבינת עובדי אל-על, שתיקתם התמוהה של הפנתרים השחורים - מובילים אותנו לאיבוד הדמוקרטיה במדינת ישראל.

עלינו לתקוף את מדיניות הממשלה, הנוקטת שיטת כייבו-שריפות ולא בדק-בינת ממסד עד טפחות. עלינו לגנות את סחיטתם של האנשים שמנצלים את מעמדם הרם, בכיכול כדי לתפוס את מדינת ישראל בגרון ולשחוט ממנה כספים.

אני, כמי שהצביע בעד הפנתרים השחור-רים, לא אעשה זאת שוב. עקב שתיקתם המשונה בפרשות אשדוד ואל-על, לי נדמה שראשי התנועה הזו הפכו רודניזמויות כרוב המדינאים במדינת ישראל.

הרגעת הסופה וספחי מיקרה-אשדוד עלי ידי העולם הזה, היו כהצטרפות למדיניות כייבו-השריפות של הממשלה. כעיתון כה חשוב ונפוץ, עליכם לנבור ולחטט בכל הפרשות הללו, קודם שיאבדו כאן החיים הדמוקרטיים - אם לא גרוע מזה. **בני אנקורי**, צה"ל

הסנייד וראשי-הממשלה

הייתי רוצה לדעת מתי יחדלו לשים מרכאות לפני ואחרי המילים וזכויות הפלסטטינים, כפי שעשה, למשל, מר דויד (המשך בעמוד 6)